

KEMENES VIDÉK

(„KISCZELL és VIDÉKE”)

KÖZERDEKI FÜGGETLEN ÚJSÁG.

(„KISCZELL és VIDÉKE”)

Regeljenek német vasárnap.

Egy évre 8 kor. | Negyedévre 2 kor. --
Fél évre
Sz. kisközlő értékesítési szed. száma és osztószáma.

Huss Gyula
Helyettes szerkesztő:
Bakonyi Imre

Szerkesztőség az kiadástól:
Celldömök, D 6 m 5 l k i - telen, Gombás ház — Ide Lila-
szedők a lap szellemi és anyagi részét illetően küldemények.

Haladtunk

Ha figyelemmel kísérjük a modern élet folyását, lehetetlen, hogy meg ne döbbsentsen mindnyájunkat az a közös vonás, mely a szellemi és szocialis munkáság minden ágában nyilatkozik. Ideges nyugtalanság, sovárgó keresése valaminek a mit jelenbe, vagy tehetősen felháborodás és újra emésztő csüggedés: — szóval pesszimista hangulat mindenben és mindenütt. Az ideálok, melyekért küzdeni kell, vagy lehet, megfogytakoztak, vagy mindmagunk döntöttük le őket és a nagy eszmék lelkesítő ideálok helyett újra frázisok, divatos jelszavak körül sorakozunk. Nem csoda. A modern ember gyorsan el, már pedig az eszmék csak hosszú tanulmány, gondolkodás szünet, a jelszavak terjesztésére pedig az agilitas is elég.

Az ember, a természetében rejülő lustaság miatt, jó néven veszi, ha más gondolkodó helyette, azért hamar fölkapja és elfogadja a tetszetős jelszót, a mely a tömeg indulenciája révén, befolyást és tekintélyt biztosít agilis kiröppentőjének, úgy a politikában, mint a társadalmi életben.

A legnetszősebb jelszó, hogy sokat haladtunk. De azért mégis bizonyára mindenki érzi, hogy nem állhatunk meg itt, a hol vagyunk, hanem előre kell törnünk a többi nemzetekkel, hogy el ne maradjunk mögöttük. Mert a nemzetek, mint a sivatagban járó vándor, nem maradhatnak soká a haladás egy-egy oázisán, hanem

rövid pihenés után tovább kell menniök, új cél felé, ha csak el nem akarnak veszni a pusztában.

Mi pedig, úgy érezzük, hogy állunk és maradunk. Tespedést, degenerációt látunk a közélet minden terén; s ha néha néha mozdulni látszunk a köztudat: a csinált lelkesedés, a mű felbusdulás hamar lehűd; — a nemzet szíve, mint a kova, kiadja a szikrát, de hideg marad és lomban ver tovább.

Jelszavak röpködnek mindenütt: de a komoly munka nyomait nem látjuk, az eszmék harcának élető izalmait nem érezzük sehol. Am annál súlyosabban nyögjük a protekció átkát, a mely veszedelmes métekyköt ette bele magát közéletünkbe és nem csupán hervadó babérokhoz, hanem számos talentumokhoz is juttat — meg az irodalom és művészet terén is.

eszmék evolúciója és háborgása a közéletben az, a mi a tengerjárás, a vihar az oceánon; áramok járnak a tengeren, a melyeknek más a hőfokuk, a tartalmuk és az irányuk, — épp úgy, mint a társadalomban. S a mint a tenger örökké mozgásban van, bármily himának is lássék tükre, azokonképen forrong és vajdik az emberi társadalom is. S valamint a tengernek a folytonos mozgás adja és őriz meg tisztaságát, épp úgy a közéletben is az eszmék harcának nyomán tisztulnak meg az ideálok, nemesednek meg a közérkölcsök.

Mert ideálok nélkül nincsen haladás, nincsen élet, még a nemzetek történeté

ben sem. „Az ideálok” — mondja Carlyle — „világító tornyok a történelem tengerén; s ha felőjük tartva, nem mindig ér is biztos révbe a társadalom hajója: — bizonyos, hogy a nagy fölfedéseknek, az emberiség fokozatos haladásának és művelődésének mindig az a remény és a küzdelem volt a főrugója, melylyel a hajót a világító tornyok felé kormányozták.” És a remény és ennek a küzdelemnek nemes vágya buzdítson minden igaz hazsáft, hogy nemzetünket előbbre, mind előbbre vigyük a haladás útján.

Névelődésünk

A nemzetek haladása örökké küzdelem, versengésben nyilatkozik meg. Nemcsak az egyesek, de a nagy tömegek tehetősége is fejlődik, gyarapodik e nemes önkifejtés közben. A mi szegény hazánk szomorú sorsa, hogy külső pályán a nemzetek versenyében, csak akkor erdhetett ugyaszólván utat, társai már jó messzire jártak.

A helyzet a hátrányos volta azonban korántsem ok kétségbeesésre! — Egyes ember léte tűnő kis zaj, tovalebbedő árnykép csupán s így nem nagy tér nyílik a mulasztások, késések helyrehozására. De a nemzetek léte más mérték alá esik. Véges korlátot lényükön tal massze elnyúlik az, mint az örökkévalóság valóóság kis mikrokozmosza a világegyetem örökkévalóságának makrokoszmoszával szemben. A valószínű számítás, akár az egyéneknek, úgy itt sem szól amellett, hogy az ifjokor serdülő erővel a férfikor munkáinak, nehéz küldelmeinek, élvezeteinek minden nyűgét magunkra vállaljunk.

A gyaru

írta: Mihály Lajos.

I
A kis korcamban ültünk, a cirkusszal szemben, fáradsan és kimerülten és valami nagyon hideget itunk, Valami sárga folyadékot, a melynek olyan volt a szaga, mint a rózsának, a mely hervadásnak indult, litünk nagy mohósággal és szenedélylyel, s a szemük előtt már lila karikák cikáztak tarka seregben. Fred Stoenel, az erőművész pedig mesélt. Először beszélt, a mióta közöttünk volt. Talán két hónapja jött hozzánk csöndes szomorúsággal, halvány, kissé kopaszodó szőke fejével. Udvarias volt és szölgálatkés. Velünk járt kézi, velünk volt előadás után a kávéházban, de beszélni alig hallottuk. Néha véletlenül egy-egy szót közbevetett, de mintha utána a saját hangjától ijedt volna meg. Elhalgatott és mi mindig, úgy éreztük, hogy valami nagyon szomorú titok él benne. Valami nagyon felémes titok rejtelmességre kísértett körülötte. Most, hogy ezen a bágyasztó tavaszi éjszakán neki adtuk magunkat az ivásnak, megoldódott a nyelve. A zavaros bánatos szemében valami fény csillant meg és ajka pirossága szinte mérgesen világított a sárga folyadékon keresztül a mint a hosszú poharat az ajkához emelte.

Az elmúlt életről beszélt. Az elmultról, az ifjúságról. messze éjszaki hegyek ködös völgyei között, ahonnan kiszakadt. Az első artista évek

vándor keserveiről és aztán a sikerekről, a melyek eljöttek, a munkáról, a melyben testét sanyargatta és mi mind a jól ismert dolgokat azzal a várakozással hallgattak nagy türelemmel végig, hogy jönni fog valami, a mi ebben az emberi életben elhatározó. Valami, a mit el fog mondani, hogy megszabaduljon a terhétől. Valami, a mi megváltoztatja egész életét. Három ültünk együtt a sarki korcsmában és valami nagyon hideg sárga italt itunk, a melynek olyan volt a szaga, mint a hervadni kezdő rózsáé.

II
— A bátyám, is artista volt, ő is trapézkon dolgozott, mint én aselőtt — mondotta akadozva és a hangjának megrezdülésén éreztük, most elérkestünk ahhoz, a mit vártunk. Emlékszem biztosan, hogy akkor valami félelem fogott el, mint mikor valami viláms kocsit elött megy el és megrettenek, hogy alája kerül, — valami ideges és megmagyarázhatatlan félelem attól, a mi következn fog.

Hirtelen megtorpant a beszédben, mintha belefőjtotta volna a szót az, a mire emlékezett. A kíváncsi szemünk azonban belétapadt a lelkébe és kikényszerítő kíváncsisággal vártuk, hogy beszéljen. Még mindig látást az arcán a küzdelem, még mindig a torkában akadt a szó, csak a verejtékező arca és a szembe bennét valami nagyon súlyos tragédiáról.

— A bátyám is artista volt, trapézkon dolgozott. A bátyám . . . Nagy és nehéz munkát csinált és a mit én tudok, azt mind őtőle tanultam. Sokkal öregebb volt nálam és sokkal ügye-

sebb. Őszveg volt már vagy tíz esztendeje — és volt egy tizenkét esztendő kislánya. Akkor tizenkét esztendő volt. Együtt dolgoztunk — ő csinálta a munka nehézet — én meg akkor egészen könnyű gyakorlatokat csináltam. A kislány pedig sárga selyemrokokolyában lent állt és a kezükbe edta a fogtápcsat, meg a kolofonium kendőt, meg minden egyébét, a mi kellett délelőttünként pedig tanult forogni a trapézen . . . ügyes volt és fürgo . . .

Egyszer aztán odaszereződött hozzánk Mady Brenoit, a műlovarnó . . . a kinek lila ruhája volt és vérvörös haja . . . Mady Brenoit erősen egészséges asszony volt és az ajka olyan volt, mint a bibor csiga, a mit egyszer egy avariumban láttam. Akkor egyszer egy este mindketten eg-szerre jöttünk ki a porondra és egy-szerre néztünk fel a páholyba, a bátyám meg én. Mady Brenoit még ott állt a páholyban, Akkor először érestem, hogy ez az asszony nemcsak engem fogott meg biborcsga ajkával és kemény husos testével. A bátyám szeme is izzó vágyódással tapadt az asszonytetétre.

A bátyám ment fel legelőször a trapézra — és a könnyű gyakorlatokat nem csinálta meg. Mindjárt a nehézet kezdte. Felendült magásra a levegőben és abban a pillanatban a trapéz egyik szára elszakadt és azután csak azt láttam, hogy a bátyám összetörten holtan felszik a homokban és a barna homokon vörös verefoltok vannak . . . Ennyi volt minden. Eltemettük a bátyámot és én megnyugodtam a nagy szomorúságomban. Mert nekünk mindig meg kell nyugodnunk. ha

hogy a helyzetek kihasználásában áll a legnagyobb bölcsesség. És a mi nekünk éppen ezen a téren nem járt el kellő mértékben. Megállítva a mezejáró versenytársait, fennálló alkalmatlanságban önmagát körbacsolva szedett előre a ma már azt hisszük, hogy egy sorban állunk a nagy művelt nemzetekkel.

A látszat tényleg e mellett szól. De az éles és óvintéző kutató nem hamarosan észreveszi, hogy egész művelődésünk olyan, mint a mesterségesen érlelt gyümölcs. Nemzeti fejlődésünk ápriliát éljük a utunkban már cserecsnyezszámóca mosolyog... Nagyságában az ilyen mesterségesen érlelt gyümölcs néha tán túlszárnyalja a természetes uton termeltet, de szinben illatos zamattal fogyatékcs.

A legnagyobb baja művelődésünknek, hogy inkább incidenciális, hogy úgy mondjuk: zseniálisan haladunk, mint rendszeresen. Hiányzik belőlünk a sokat gyúvott, de eredményeiben, sikerében annyira üdvös német alaposág, mely — igaz — sokszor nevésségesen aprólékos részletekbe bocsátkozik, de annál biztosabban mentes a tevedéstől. Ez az alaposág nyújtotta nekik azt az előnyt, hogy a népességnek még legalacsonyabb rétegeiben is betudta vezetni, ha nem is megukta a tudományokat, de legalább is az értelmiségnek ama bizonyos fokot, mely a nagy népművelés az értékelés magasabb fokára emelte és jogosulttá tette azt a nézetet, hogy magát az egész német nemzetet — a maga egész teljességében — művelté tette.

Nem akarunk dicsegetni zengeni a németeknek, a kik ugyan derekasan felhasználták a művelődésükre kínálkozó alkalmakat, de a kik épp oly kevéssé haladhattak volna előre, mint mi, ha az alkalmat erre nélkülözték volna, — az is, úgy, mint jó magunk, evszazadokon át, kénytelenek lettek volna védőbástyául szolgálni a többi nemzetnek. A kelet berohanásainak kellett ellenállanunk, hogy a Nyugat háborítatlanul haladhasson a kultúra felé, míg mi csak a fegyverforgatás művészetében remélhetünk.

Jogunk van arra, hogy büszké leghezzünk arra a műveltségre, melyet alig néhány évtized alatt elsajátítottunk. Ez azonban nem ment fel minket attól a kötelességtől, hogy a nagyjában megszerzett műveltséget immár mélyítsük és kövessük az alaposág ama példáját, melyet a Nyugat, különösen a németek szolgáltatnak nekünk.

Ehhez a legelső kellék a tanultságot a nép legzártebb rétegeibe bevezetni. Arra kell első sorban törekedni, hogy az alfabetikus számát minimumra redukáljuk, s a nép erkölcsi színvonalát lehető legmagasabbra emeljük.

valaki fejletlen buzik közülünk a homokba és a vízbe kerültek, azaz a vízbe kerültek, azaz a vízbe kerültek.

III

Gonoszak és rosszak az embernek, minálunk épp úgy mint másutt. Elkeszdték fecsegné. A trapézba új aszrakat kapcsoltam bele, a régít pedig eldobtam. Ahol elszakadt rojtos és kopott volt a szőle. Hogy est mi nem vitték észre? ! Az emberek azonban fecsegné kezdtek... Nekem nem mondta senki... de én mégis tudom... és később megtudtam egész bizonyosan. Különösen, mikor összeálltam Mady Brenolttal, a ki lila ruhában lovaolt. Azt beszéltek, hogy... de nem — istenemre — nem volt igaz, hanem ragalom volt, mert hisz én csak az nap este tudtam meg, mikor a szerencsétlenség történt. Azt beszélték, hogy a trapéz nem szakadt el, hanem elváltak. És, hogy én... a piros ajku Mady Brenolt miatt... Nyeneket beszélték... Pedig nem volt igaz.

A kislány akkor minálunk lakott... nálam meg Mady Brenolttal, mert akkor már együtt lakunk... Ez jövedvű volt, mint azelőtt, mikor este a manégekben beszélgettünk, meg otthon, ha együtt ülünk a szőlőudvarban, sőt reggel, mikor teniszoké haját fešulte, énekelt is. Tudom, hogy énekel. Engem nagyon szeretett, meg Mady Brenoltot is. Minden reggel megcsókolta a kezét, meg az ajkát is, a mely olyan volt, mint a biborcsiga.

IV.

Mindig többet ivott és mindig zavarosabb

A sziszerek.

— A párisi parfüm újdonások.

Parfüm: kevés szó sejtet több finomságot. Ami kellemes érzés, könnyű mamon, titkos erotika van ebben a szóban, mindezt csak akkor vesztük észre, ha valakinek a parfümjére gondolunk aki nagyon kedves volt nekünk. A modern ember differenciáldott érzésvilágára, helyesebben az idegeire talán semmi sem hat olyan gyöngéden és mégis olyan végrezes biztossággal, mint éppen az illat. Még pedig nem a kabitó, nehez parfüm, ez kirívó és közönséges, hanem lehetetlen, csak műértő orrok számára készült illat. Wilde Oszkár mondja, hogy az ibolyaillat meghalt regények emléket ébreszt föl benne. De nem is kell az élet legrejtettebb örömeit olyan kegyetlen gyönyörűséggel élvezni, hogy meg ne érezzük: menyit jelent egy-egy különös, esetleg egy megszokott illat. És ezért nem is olyan merész az a kijelentés, hogy hany szerelmi drama vett volna más fordulatot, ha a nő váratlanul új parfümöt kezd használni. A mámorító orchidea helyett friss gyönyvirággal, vagy a lényagos ibolyaillat nehezebb, kabitóbb parfümöt, ami erősebben hat az erekre...

A társasághat asszonyok egy időben divatot csináltak abból, hogy maguk készítsék el az illatszereket. Olyanformán, hogy különböző kész parfümököt vegyítettek össze s ebből a keverékből valami új illatot kaptak előállítani. A kísérlet gyakran rosszul ütött ki, mert a legkellemesebb illatok összekeverve igen kellemetlen, vagy egyszerűen közönséges borbély-parfümöt adhatnak. Akiknek azonban sikerült új illatot feltalálni, azok az asszonyok feltétlenül őrizték a titkukat és büszkéek voltak rá, hogy ők egyéni parfümöt használnak.

Bizonyos, hogy kevés dolog kapcsolódik olyan szorosan egybe az asszonyok egyéniségével, mint az az illat, amelyet állandóan, legszívesebben használnak. A női test finomabb struktúrája, a női gyöngéd bőre megkívánja az apróllat. A fiatal, izgatott parfüm a gyermekes, üde tejszag nem kellemetlen. Hát meg ha ezt raffinják valami könnyű, diszkrét parfümmel, amely lathatatlán fátálykánt borul a nő testére s ezernyi virág illatát szűrdök keresztül a testének az illata. Ez a parfüm jobban hozzátartozik az asszonyhoz mint akár a ruhája s az, hogy milyen parfümöt használnak, van olyan fontos kérdés, mint hogy hogyan öltözködjék! Stillsos asszony nem követi vakon a divatot az öltözködésekben sem, meg kevésbé változtatja divat szerint a rendez, kedvelt illatszert. Minden kor-nak meg volt a maga divatos parfümje s Solombai illatszertől kezdve amesylet méz, ámbra, bors, jázmin és valami mosuzféléből kevert a jószágok mestere, az egyiptomi, görög, romai szépségek parfümjain keresztül eljutottunk a mo-

dern illatszerekig, amelyekkel a mai fejlett ipar árasztja el a piacot, még nehezebbé tévén a választást. És ma már nemcsak a belső tartalommal, nemcsak magának az illatszereknek a kvalitásával akarják a vevők meghódítani a parfümgyártást, hanem tetszetős, izlées kiállításal. És az hogy ennél többet kell mondanunk. Mert amit a híres párisi gyárosok, Coty, D'Orsay, Guerlain, Houbigant produkálnak, és már a leg-tökéletesebb iparművészet.

Ha a gyár vegyészeti hosszas kísérletezés után eljuttatnak egy-egy új árnyalathoz, vagy éppen valami különös, még nem ismert illatot sikerült előállítani, akkor következik a parfüm lansztróása. Valóságos hadjárat a rózsás kis orok serege ellen. Minthogy pedig a háborúban a fő a pénz, pénz, pénz — a párisi iparosok nem sajnálják a költséget, hogy az új illat méltó köntösben indulhasson el hódító útjára. A jámbor nuszter elborzad ekkora fényűzés láttára. A legdrágább mindig a parfüm külső kiállítására, és sohasem maga az illatszert. Az üvegek formáját, díszítését, iparművészek tervezik, némelyik üvegen rajta van a tervező művész neve is. Akirha új parfüm is van — mint pl. a Houbigant fele „Inconnu” — a melyeknek az üvegjét valódi fénylőzével ellátott, arany kupak zárja el. A remekbe készített üvegek néha ezüst pokettel, arany karikával vagy művésziessen vésett címmel ellátják, de nem ritka a maratott díszítés is. Külön művészet az üvegek tojja. Kigyjó böl beltorított kis dobozok, palissander-kazetták, selyemmel bélelve. Még kedvesebbek a rokokó-babák, ami a teáskannamelegítő babákhoz hasonlóan egy-egy parfümös-üveget rejtjenek a krinolinjak alatt.

Ehhez a pazar kiállításhoz megfelelően alakultak az árak is. Valamikor mésebbé illó volt a híres török rózsaszőlő ára, minden csejje egy arany. Nos, Parisban nem csak a rózsaszőlő mérk ilyen drágán. Coty lezujabb parfümje például, az *Ambre Antique* nyolcvan koronába kerül. A *L'Origon*-nak harmincegy korona üvege, *Guerlain* újdonásai között sem igen akad harminc koronán aluli. *Houbigant Parfium Inconnu*-jének az ára negyvenöt-hatvanöt korona üvegenként. *D'Orsay* legkiválóbb illata, a *Lydis* parfüm finom faragott fadobozban — negyven korona. Természetesen van ennél díszesebb kiállítású illatszert is amelyet külön megrendelésre és — külön árak mellett készít el a gyáros, esetleg az ékszerszert is segítségül veve. Ez ezek a parfümök sokszor meg is érdemlik a díszes köntöst. Pompás illatuk. Ezer lellobanó vágy, pillanatnyi éltü mámor, színes gondolat, előkelőség — mind ott pihen az arany arbroneccal lezorított dugó alatt mint Aladin szemele. Akik megértik, mennyi kultúra lehet egy-egy tökéletes izléssel megkomponált parfümös üvegben, azok nem is tartják ezeket az illatszereket olyan rettenetesen drágának. A fényűzés új szépségeket teremt s ezek a parfümök csakugyan a raffinjált izlést, nagyvilági embereknek valók, akik méltányolni tudják a külső és belső szépségüket és — van pénzükhöz. Csak az a szomorú, hogy nagyon kevesen élvezik igazán, az ezazéta gyönyörűségével a művészi külsőt és az illat léket.

lett a beszéde, már nem is abból értettünk, a mit mondtunk, hanem abból, hogy az a bizonyos kimondott szavak mögé bujt el, meg a szeméből, a melyben borzadály állt meg rettenetes, attól, a mit mondtam fog és kezeslőségtől, hogy beszéljen: — Egyszer egy reggel — megkértem és a kislány már régen ott várta a próbákat — a cirkusban. Mikor odaétem, ott fektült a manégekben egy nagy összecsavart pokrócon és sirt nagyon és hangosan sirt, úgy sirt, mint a nagyok szoktak, ha valakijük meghal. Mikor megélt, hirtelen talpra szökött, a sirsától pirosra égett szemében valami fájdalmas vádolással rám nezett és aztán el akart szaladni. — Mi bajod? — kérdeztem ijedten. — Semmi — felelt darcúsan, szomorúan. — Semmi... — Valami bajod van... akarom tudni, hogy mi bajod? — Joe, a clown, beszélt Hardy Frankkal a jással mögött és én ott ültem a nyeregterében és hallottam... — Mit beszéltek? Nem felelt... Hallgatott és sirt. De szeme tele volt szemrehányással és mérges, gyilkoló váddal. És én egyszerre világosan éreztam, hogy Joe és Hardy miféle szöndveget fecsegték össze. Pedig nem volt igaz... eskülök önnek, hogy nem volt igaz... hiszen csak akkor este tudtam meg...

— Te elhiszed? — kérdeztem a kislányt.

(Folyt. köv.)

Cserjék között, sőt fák alatt
Keskény kis ut vígan szalad.
Az ut végén áll egy kis lak,
Vajon benne kik lakhatnak?

Körül a bokrok alatt
Kis virágok illatosnak,
Fön a fákon kis madarak
Énekelnek, dalolhatnak.

Lágy szellő jó lengedezve,
Vidám nótát énekelve,
A virágok enyegleve
Csókolint énekel feljé.

Kis madárkák észreveszték,
Hogy a szellő kőseledik;
A szellő vig dalát kezdik
S vele együtt énekelik.

Többször, ha e szép dal
Ki-nyitnom az ablakom,
— Mert e kis hában én lakom,
— Es az én társ otthonom.

Ön saját érdekében!
Mielőtt nyári cipőszükségletét beszerezné,
tekintse meg
GOTTLIEB IZIDOR
„Turul” cipőraktárát
hol nyári cipőújtonságok már nagy választékban kaphatók

OZELLDÓMOLK
Sági-utca

A mestordalnok...

Cipám szép és tüköletes,
Bonne járni élvezetes,
Mert ha cipőt szegzek varrok,
Rajt' van

Kaucsuk sarok.

A jelenkor legjebb tetőfedő

ASBEST-PALA.

Elpusztíthatatlan, soha javítást nem igényel. Tűzmentes, fagymentes, vízhatlan és viharálló.

Alatta a padlás télen hideg, nyáron viszont nem meleg

KÖNNYŰ, mert a befedett terület négyzetméterenkint 10 kilogram — holott a hornyolt cserépből négyzetméterre 40 kg., közönséges cserépből 65 kg., így palafedésre a legkönnyebb tető és a leggyöngébb fal is alkalmas.

Legmesszebb menő jótalál!

Felvilágosítást, árjegyzéket és mintát kívánatra ingyen küldünk.

Magyar Asbest Palagyár

R.-T. Jánosháza.

Iroda: Zollner Bélánál Jánosháza

Nyomdai munkákat izléses kivitelben szállít

„VÖRÖSMARTY” könyvnyomda
Devescer.

Hirdetéseket

jutanyos aron vesz fel a kiadóhivatal.

A szalonban és a gyermekszobában mindenütt ott legyen, mert kicsinyt és nagyot, fiatal és öregot, szegényt vagy gazdagot egyaránt menősen szórásokat. :- MINDENÜTT KAPHATÓ.

Gyártja: a „Cserépgyár” R.-T. Kismányán
Minden nagyobb városban állandó bizományi raktárt őhajtván fenntartani, e célra övadékképes és agilis képviselőket keresünk.

A budapesti raktár telefonszáma 170—68.

Szőlőoltványokat

szállít amerikai szőlő- és gyökérszennőket, külön-fajokban, fajokban, (illuzinasió) jól va legdusabb választékban a már évek óta előzőnk és legmegbízhatóbbnak ismert:

Küküllőmenti első szőlőoltvány telep
Tulajdonos:
Gaspari Frigyes.

Tessék képes árjegyzéket kérni
árjegyzékben található az ország minden részéről érkezett ellenőrző levelek, ennél fogva minden szőlőbirtokos megrendelésének megtétele előtt az ismerős személyiségekkel úgy szó- mint írásbelileg bizonyosságot szerezhet magának fenti szőlőtelep feltétlen megbízhatóságáról.

Kicsiny ok, nagy okozat.

A természet örökidőktől fogva fenyegeti az embert, mert ha ideális mesterművet teremtett is benne, amennyiben anyagi gondossággal a legelőkelőbb szellemi javakkal ruházta fel, de szeszélyességében azért sokszor durva erőszakal bántik vele. Majd elemi csapásokkal sújtja, majd alattomos szolgáit, a mikroorganizmusokat, a legrettenetesebb betegségek előidézőit küldi ki ellene, hogy a porból véteztet embert származására emléktessze. És bár az ember évszázadok alatt megtanulta, hogyan védekezzen a vízhiány és a villámcsapás ellen, csak kevésbé tud segíteni magán, hogyha arról van szó, hogy bacillások skumunkáját kell elhárítani.
Szerencsére a földi vándor nem hagyja magát oly könnyen megfélemlíteni. Szakadatlan munkában tanulmányozza a természetnek rá néve sokszor veszedelmes hatásait és titkos munkáját s a természet egy-egy bekésett órában maga árulja el azokat a fegyvereket, a melyekkel az ember a küzdelemben élhet s a melyeket

asztán meg is ragad, hogy ügyesen és óvatosan védekezzen.
Sajnos, a győzelem ritkán szegődik zászlója alá. Sok betegség csúfá teszi a taktikáját és elragadja mellőle társait, sőt némelyek oly módon lépnek fel, hogy méltán nevezhetjük őket az emberiség ostromának.
Tuberkulózis! Tüdővész! Ezeknek a szavaknak vésses hangzása van. Hány embertől ragadták el kedves hozzátartozóját! S a míg mi erőnknek és egészségünknek örvendünk, talán már semmit sem sejtő testünkbe is belopózott, hogy lassan, de biztosan elorvaszson bennünket. Ambár es a romboló betegség nem tudja sokáig eltitkolni jelenlétét, s a mikor elárulta magát, akkor már legfőbb ideje, hogy azon fentartásért, az életért energikusan megkezdjük a harcot.
A küzdők azonban nem egyenlők számban, nagyságban és kitartásban. A szegény embernek tehát társra van szüksége a küzdelemben, igazi segítő társra. Sokáig nem találták meg ezt a segitőt, míg végre előlépett rejtett létéből s az emberiség szolgálatába lépett. E társ neve : kre-

Ez a bükkfából nyert anyag, a melynek sohasem rothadó tulajdonságát eléggé ismerjük, nyomban az orvosi gyakorlatba való bevezetése után nagyszámú gyógyító eredményt produkált. De sokáig megtartotta kellemetlen tulajdonságait is, mint kellemetlen szag is és márgázó hatás, a mely főképpen a gyomor működésére volt szaváró hatásal. Mivel továbbá a kreozot, a mely nem egységes kémiai test, különböző anyagokat is tartalmaz, az volt a legközelebbi földadat, hogy a buzát szét választassuk az ocscutól, vagyis a hasznos részeket a többitől elküönítsük s ez szel olyan formát adjunk neki, a mely kizar a testre ártalmas minden anyagot a nélkül azonban, hogy ezzel különleges hatás, gyöngülne. Ebben a törekvésben az F. Hoffman-La Roche & Co. cég teljes sikert ért el, mert **Sirofina „Roche”** néven olyan készítményt állított előt mely a kreozotnak csakis hatásoos alkotórészeit tartalmazza és terjes méregmentessége mellett kitünő, sohasem remélt, zomban általánosan elismert orvosszer a tüdőbajok ellen.